

Sygn. akt III CSK 193/17

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta K.
przy uczestnictwie Gminy Miejskiej K., J.S., A.E.S., N.S., L.S., S.K., M.K., P.K.,
N.S., M.L., K.H.K., T.J., J.E.H., M.G., Prokuratora Prokuratury Regionalnej w K.
i G. sp. z o.o. w K.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 listopada 2017 r.,
na skutek skarg kasacyjnych wnioskodawcy
oraz uczestnika postępowania Gminy Miejskiej K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 27 października 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania;**
- 2. obciąża wnioskodawcę i uczestnika Gminę Miejską K. kosztami postępowania kasacyjnego, pozostawiając szczegółowe wyliczenie, uwzględniające również wynagrodzenie kuratorów sądowych ustanowionych w sprawie, referendarzowi sądowemu w Sądzie Okręgowym w K..**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie wnioskodawca (Skarb Państwa) oraz jeden z uczestników postępowania - Gmina K. - wnieśli skargi kasacyjne. W obu skargach jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie ich do rozpoznania powołano tę samą wyłączną podstawę - oczywistą zasadność skargi. Ma ona dotyczyć nietrafnego, zdaniem skarżących, przyjęcia przez Sąd II instancji za Sądem I instancji, że Skarb Państwa nie był samoistnym posiadaczem całej nieruchomości. W szczególności uznano za nieprzekonujące przyjęcie, że Skarb Państwa nie zaimplementował wystarczająco wyraźnie, iż rozszerzył zakres swojego posiadania ponad swój udział w nieruchomości - na całą nieruchomość. Podkreślono, że w latach 80-tych Skarb Państwa dokonał gruntownego remontu nieruchomości, a o zgodę nie pytał pozostałych współwłaścicieli, nie oczekiwał też rozliczenia z nimi kosztów. Skarga nie jest jednak z powołanego powodu oczywiście uzasadniona. Choć oczywiście można polemizować z zajęтым w tym względzie stanowiskiem Sądu *meriti*, to wyrażonego przezeń poglądu nie można uznać za oczywiście nieprawidłowe zastosowanie lub zinterpretowanie prawa. Co więcej, zagadnienie charakteru posiadania, ze względu na to, że posiadanie jest stanem faktycznym, to w istocie element ustalenia stanu faktycznego na podstawie dokonanej w konkretnej sprawie ocenie dowodów, co ociera się o granice dopuszczalności skargi kasacyjnej. Stwierdzić jednak trzeba, że w świetle argumentów przedstawionych zarówno w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, jak i w licznych odpowiedziach na skargi kasacyjne, jest jasne, że przyjęte przez Sąd II instancji stanowisko jest jednym z dopuszczalnych na tle tego stanu faktycznego.

W skargach kasacyjnych wniesionych w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia obu skarg do rozpoznania.